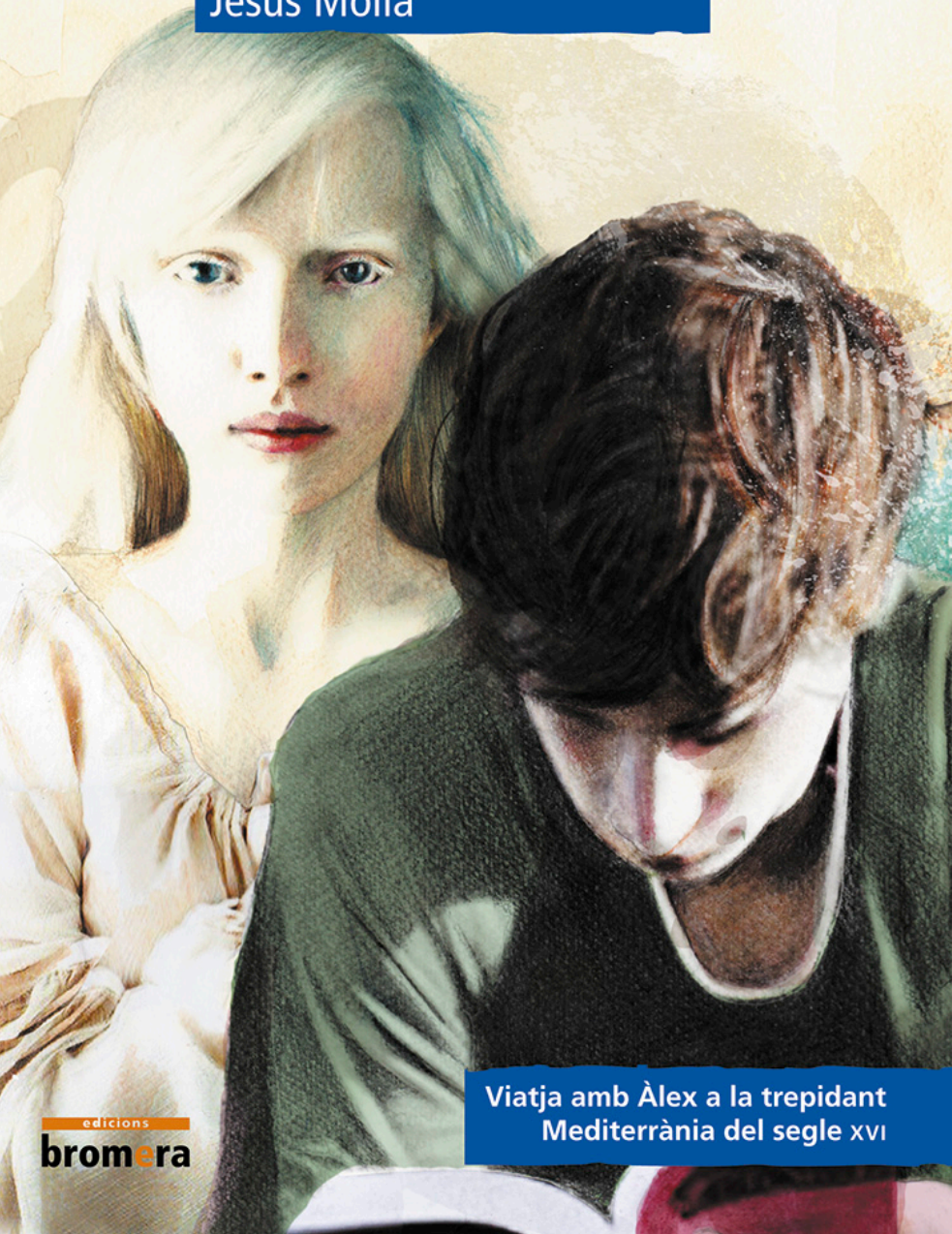

El tresor de Karim

Jesús Mollà

edicions
bromera

Viatja amb Àlex a la trepidant
Mediterrània del segle XVI

El sol apunta per llevant i desvela els contorns de la costa. Cales i caps, penínsules i illes, ports i fars, platges, tossals, xalets, blocs d'apartaments, runes de molins i torres de guaita es perfilen sobre l'horitzó contra els blaus primitius del cel i la mar. El final de la primavera ha deixat un oratge plàcid, sense núvols ni vent. Colossal i superb, el cim del Montgó, que allarga els seus peus fins a posar-los dins de la mar, presideix el paisatge.

Encaixada entre dos penya-segats, hi ha oculta una petita cala de grava coneguda com la caleta del Moro. A prop de la platja, dalt d'un promontori, escortats per pins, xiprers i palmeres, hi ha uns xalets de parets blanques, teulades roges i terrasses a llevant amb esplèndides vistes a la Mediterrània i el Montgó. Aquests xalets, units per un camí de terra que els comunica amb la carretera del cap de la Nau, van ser construïts als anys setanta del segle passat i els batejaren amb noms tan pintorescos com ara El Descans, El Meus Néts o L'Oliveal. Del que es diu Villa Carme ix un jove amb ulleres que carrega una motxilla. Li diuen Àlex, té quinze anys i estudia tercer de secundària a l'institut del poble.

Amb fatiga adolescent, Àlex s'adreça a la carretera on ha d'arregar-lo l'autobús escolar. A les set i quaranta-cinc hi arriba. Àlex saluda els coneguts amb un gest desganat abans de seure al seu lloc habitual, a la segona fila, al costat de la finestra. L'autobús arranca i serpenteja per la carretera, traçant les revoltes que dibuixen la costa, fins a arribar a una ampla avinguda flanquejada per moderns blocs d'apartaments. Amb el cap recolzat sobre el vidre de

la finestra, Àlex s'abandona a l'amargor que li sobrevé cada dia quan pensa en allò que l'espera a l'institut. Està fart dels rotllos dels professors, de l'abús d'assignatures avorrides i inútils, però sobretot està cansat d'escoltar «és una llàstima, Àlex, si volgues series el millor de la classe, però treballes per sota les teues capacitats». Aquesta frase el rebenta. També alguns professors treballen per sota de les seues capacitats i ell no els ho retrau a cada moment.

L'autobús escolar s'atura davant de l'institut i els joves desembarquen.

–Has fet el treball de naturals? –li pregunta el seu company Sergi.

–Quin treball? –replica Àlex.

–El de l'arbre genealògic. No te'n recordes?

Sí, clar, ara que ell ho diu. Un poc tard, evidentment. I damunt la professora de naturals és Anna, la tutora. Àlex bufa, desolat, conscient de la fastigosa seqüència d'esdeveniments que s'encetarà: primer, el sabut sermó d'Anna sobre la importància de portar l'agenda al dia, un sermó que menarà a una amonestació per escrit; després, la telefonada als pares per informar-los de la incidència i aprofitar també per comentar-los com de despistat es troba el seu fill i quines poques probabilitats té de traure el curs al juny; i per acabar, això ja de nit, la inevitable esbroncada a casa on els pares li retrauran la seua immaduresa, abans d'imposar-li el tradicional castic d'una setmana sense jugar amb l'ordinador.

–Véns o què? –pregunta Sergi, que l'espera a la porta de l'institut.

–No, no em trobe bé. Digues a Anna que estic malalt.

Robert Benlliure, el funcionari de correus jubilat que viu a L'Oliveral, està acabant de desdejunar-se a la terrassa de

sa casa, fruit de la brisa que ve de la mar. Al gener va fer els seixanta-sis, tot i que siga difícil creure que tinga eixa edat, perquè aparenta deu anys menys. Als peus de la taula on es desdijuna hi ha un preciós cadell de labrador, un regal de la seua neboda Paula per la seua jubilació; «perquè no estigues tot el dia sol, si no t'avorriràs», li va dir quan li'l regalava. El cadell ja venia batejat: Sam, i encara que a ell no l'entusiasma el nom, no ha cregut convenient canviar-lo, sobretot per no fer-li un lleig a la xiqueta. Mentre Robert menja, Sam mou nerviós la cua; sap que, així que l'amo escure el café, baixaran a la caleta del Moro on podrà córrer al seu aire, perseguint gavines i arremullant-se les potes en l'escuma de les ones.

Malgrat la impaciència de Sam, Robert s'ho pren amb calma. Al cap i a la fi, quina pressa té? En tornar de la platja es tancarà a l'estudi i tindrà tot el dia per davant per ocupar-se de la novel·la que escriu. Es va llançar a escriure-la a penes jubilar-se amb la convicció d'encetar un projecte satisfactori. Ara, cinc mesos després de començada, no està segur de saber acabar-la. Potser ha pegat un mos massa gran.

I és que no és el mateix escriure relats, cosa que ha fet amb èxit des de jove, que novel·les. Això ja li ho va advertir amb altiva suficiència Guillem Alberich, el seu veí d'El Descans, un mediocre escriptor de novel·les juvenils. Al seu moment li va semblar un comentari envejós, no debades ell acumula més guardons que Guillem, però ha d'admetre que tenia la seua part de raó. Robert no s'ha vist mai tan estancat amb una història. A ell els relats sempre li han vingut de bestreta, diríem que els ha tingut al cap sencers, de manera que escriure'ls ha sigut una tasca pacient i minuciosa, fins a cert punt burocràtica. La novel·la, però, no l'ha tinguda mai sencera al cap. Confiava que n'hi hauria prou amb la ferma determinació de tirar endavant, però

s'ha enganyat. La novel·la arranca amb energia i s'atura en sec, com si s'estampara contra un mur.

Ha reescrit el principi, ha assajat diversos fils argumentals, ha afegit nous personatges, però no hi ha hagut manera de fer-la anar. Qui li manava a ell, ara que podia estar tranquil, clavar-se en aquest anguniós laberint?

–Vinga, Sam, anem-hi. Al cap i a la fi, tu no tens culpa de res!

Els pares d'Àlex treballen a jornada completa i no tornen a casa abans de les set de la vesprada. Ella és arquitecta i sòcia d'una constructora; ell és el propietari d'una immobiliària. Tot i que treballen en empreses diferents, sovint comparteixen projectes; la mare construeix els solars que el pare ven. Fan un bon equip. Això sí, treballen més hores que un rellotge. Els pares sempre estan ocupats. Massa ocupats per saber si ell va o no a l'institut.

Àlex entra a casa, puja a la cambra i es tira sobre el llit, a recuperar-se de la caminada. Damunt de la tauleta té el llibre que està llegint, una novel·la d'aventures amb traïcions, guerres, tortures, amors i passions pujades de to. O siga, una novel·la de debò i no les idioteses que li manen a l'institut. Àlex pren el llibre i durant una estona gaudeix de la lectura sense cap altra preocupació que la que deriva de l'argument i la història.

De sobte, el soroll del motor d'un cotxe el sobresalta. Els pares? No pot ser! Tremolant, guaita per la finestra. Hi ha un cotxe aturat davant del xalet. És el de Tonica, la dona de la neteja. Hui és dimecres, el dia que li toca vindre. Com ha pogut cometre una equivocació tan grollera? Àlex tanca el llibre, agafa la motxilla, baixa com un llampec i ix al jardí per la porta de la cuina. Ocultant-se darrere els baladres, guanya el final de la parcel·la. A la caseta d'eines està la clau

de la portalada que dóna accés a la drecera de la platja. Esperarà a la caleta del Moro que Tonica se'n vaja.

Robert Benlliure està assegut sobre una roca de la platja. Sam corre sense descans amunt i avall, traient-li tot el suc a aquests minuts de llibertat. De tant en tant, Robert li llança una pedra; Paula li ha dit que Sam és un gos de caçador i que això el fa feliç. Robert no sap si Sam és feliç o no buscant pedres, però el que sí que sap és que sempre li du la pedra equivocada.

A la roca estant, l'escriptor veu baixar per la drecera un jove amb ulleres carregat amb una motxilla. Si es creuara amb ell pel poble no el reconeixeria, però ací ho té ben fàcil: és Àlex, el fill de l'arquitecta i el corredor de finques de Villa Carme. Com s'ha fet de gran! Abans coincidien als matins; ell anava a l'oficina de correus i el xic, a l'institut. Sempre el saludava amb educació quan el veia eixir amb el cotxe. Llavors semblava un xiquet, amb el cabell ros i el serrell retallat; ara podria confondre'l amb un home si no fóra pel seu cos estirat i aquella manera desgavellada de caminar pròpia dels adolescents.

No cal ser Sherlock Holmes per adonar-se que Àlex està on no ha d'estar un dimecres a les nou i mitja del matí. Tampoc cal ser massa llest per comprendre que no voldria trobar-se amb el seu veí, un incòmode testimoni del delictes. Per això Robert fa com que no l'ha vist. Ell també feia fugina als quinze anys, i no li ha anat tan malament en la vida; de fet, sempre ha defés la necessitat que els joves siguen transgressors i desafien les lleis dels majors. Fer fugina és un signe d'autonomia que a més a més permet treballar habilitats socials que no s'aprenen a l'escola. La seua germana diu que si tinguera fills no diria aquestes bestieses. Si la seua germana té raó o no, no se sabrà mai perquè ni

té fills ni en tindrà. Dissortadament, Sam no té cap intenció d'ignorar Àlex. En veure'l, el cadell arranca a córrer cap a ell, saltant i bordant, més content que un gínjol.

–Sam! Sam! Vine ací! –crida Robert Benlliure, alarmat. Si el gos no s'atura serà impossible fingir que no ha vist el seu veí.

Tanmateix, res no pot frenar Sam, que ha descobert, en la soledat de la caleta del Moro, un inesperat company de joc.

Si alguna cosa pot anar malament, hi anirà. Aquesta llei, que sa mare repeteix cada vegada que hi ha un problema, és tan fiable com la llei de la gravetat. Escapant del foc de la dona de la neteja ha caigut en les brases del veí. Encara que els seus pares no siguen amics de Robert Benlliure, i que la seua relació es resumisca en un cordial bon dia quan es veuen, hauria preferit passar desapercbut. I potser hauria sigut possible si no arriba a ser pel cadell. Àlex hauria d'estar enfadat amb el gosset per delatar-lo, però... com retraure-li a l'animal una benvinguda tan afectuosa? Àlex s'agenolla i li acarona el llom. El cadell de labrador lladra content, com si acabara de retrobar-se amb un amic. Travessant la platja arriba el veí. En efecte, si alguna cosa pot anar malament, hi anirà.

–Sam! Sam! Deixa de molestar!

–No molesta –diu Àlex, divertit.

–Té moltes ganes de jugar. Com que jo no li faig cas...
Sam, deixa de llepar-lo, home!

–No passa res. A mi m'agraden els gossos, i aquest és molt bonic.

Àlex mostra a Sam una pinya, deixa que l'olore i després la llança; el cadell corre a buscar-la i li la torna. I és la

mateixa, constata el vell, meravellat. Llavors s'adona que, amb bon criteri, Àlex deixa que el cadell olore la pinya abans de tirar-la. Robert es riu de la seua ignorància en matèria canina.

–No hi havia classe hui? –li pregunta amb naturalitat.

–He fet fugina –respon Àlex, sabent que és absurd inventar cap excusa.

–Jo també estic fent fugina –admet el vell, somrient.

–No has anat a treballar?

–Estic jubilat. Però ara hauria d'estar escrivint una novel·la...

–Ostres, com el Guillem? I de què va?

–Va de pirates –contesta Robert, obviant la primera pregunta d'Àlex, involuntàriament feridora.

–De pirates del Carib?

–No! De pirates d'Alger.

–Ah, dels que venien per aquí, no? –Robert assenteix-. A l'institut ens han parlat d'ells i de les torres de guaita...

Mentre conversen, Àlex i Sam segueixen jugant amb la pinya; el xic la llança i el gos li la porta. Entre ambdós s'ha establert una forta complicitat.

–Sona interessant. Quan podré llegir la novel·la? –pregunta Àlex.

–No sé si la llegiràs...

–No? Per què? És per a majors?

–No, no, és per a joves. El que passa és... –Robert sospira, i després d'un instant contesta, com si es llevara un pes de damunt– ...és que estic bloquejat. No trobe el fil... la història se m'embolica i no hi ha manera de tirar endavant. Al pas que vaig no l'acabe! No passe de la pàgina trenta!

–La maledicció del trenta! –apunta Àlex.

–Sí, un bon títol per a una història de por!

Ambdós riuen. Sam borda, sumant-se a la festa. Hi ha una pausa que Robert aprofita per mirar l'hora. S'han fet

les deu del matí. L'hàbit dels últims cinc mesos l'espenta a L'Oliveral. «Que la inspiració t'agafe treballant», deia Picasso, i ell sempre ha seguit aquest consell. Tanmateix, hui troba que traurà més profit xarrant amb el veí que assegut a l'escriptori. De sobte té una idea. Una idea que en qualsevol altre moment hauria considerat un despropòsit, però que en aquest moment li sembla brillant.

–Vols ajudar-me?

–Home, si puc... què vol que faça?

–Vols fer-li una ullada a la novel·la?

Àlex es queda bocabadat. Quina classe d'ajuda pot donar-li ell?

–Només has de llegir el que tinc i dir-me què et sembla.

Àlex segueix sense entendre: dir què? Tanmateix Robert Benlliure no li dóna ocasió de negar-se. Amb agilitat impròpia d'un home de la seua edat, s'ha posat en marxa i allà va pujant a grans passes per la senda que du als xalets.

–Queda't amb Sam! –li crida sense aturar-se–. Ara te la porte!

Àlex seu en una pedra, sota el rodal d'ombra que fan els pins i de cara a la mar que li envia una frescoreta agradable. Té a les mans un feix de fulls impresos. Al primer full hi ha escrit el títol de l'obra, *El tresor de Karim*, en majúscula i negreta. Robert s'ha emportat Sam a passejar; en realitat, ha fugit. Ha dit que no li agrada estar-hi quan algú llegeix el que escriu i ha desaparegut per la drecera que porta a la torre de guaita.

–Tornaré d'ací a mitja hora –ha advertit.

CAPÍTOL 1

18 de juny de 1576

El matí, ennuvolat, desvela un boirós paisatge de costa castigat sense pietat pel vent de ponent que bufa humit i vigorós, fins i tot gelat, malgrat trobar-nos al començament de l'estiu. El mar ha modelat amb brutalitat de picapedrer una costa aspra farcida de caps i badies, estaques esmolades i roques de la grandària d'un penyal, on no resulta fàcil trobar un port natural on arrecerar-se. Terra endins, es dibuixa un horitzó de turons folrats de verds que acaben fonent-se amb un cel de plom travessat per cúmuls que anuncien tempesta.

En aquesta costa agresta, hi ha un estuari estret i profund, empresonat entre dues altes ribes d'arestes vives, on desemboca un riu de cabal escàs però constant. Al final del tortuós estuari, en el punt on durant la marea alta el braç de la mar s'ajunta amb el riu, hi ha un llogaret d'humils pescadors: deu o dotze cases de pedra amb teulades de pissarra que el rigor de l'oratge ha cobert de molsa. Les cases estan alineades sense ordre al llarg de la riba de l'estuari, separades per carrerons de fang, no més amples que un passadís i que moren en una esplanada de còdols a la vora de l'aigua, una esplanada que amb generositat podríem qualificar

de port. A l'esplanada veiem barques de rem varades, cordes enroscades com serps, gàbies de canya i xarxes esteses. Homes i dones, vells i xiquets, repassen les xarxes amb paciència per tindre-les preparades quan pugue la marea i els homes es facen a la mar.

Entre la xicalla del poble que fa nusos a les xarxes ens detenim, i no podríem no fer-ho, en una adolescent. Com que serà important en la història us en direm el nom: Rosalin. Vist la mateixa roba esparracada que els altres, els mateixos botins foradats de la misèria, i treballa amb idèntica dedicació, però té la pell blanca com el marbre i uns llargs cabells d'ivori que li cauen sobre el rostre com un vel, raons per les quals els nostres ulls l'aïllen de la resta i l'esguarden amb admiració. Rosalin és una encisadora bellesa albina que roman oculta en aquest remot llogaret del sud d'Anglaterra.

La vida en aquest indret, lluny de ciutats, mercats i fires, d'esglésies i castells, es repeteix dia a dia sense alteració. Ignorats pel món, els habitants de la insignificant Trevarney no tenen torres de guaita a la costa ni campanars que alerten la gent quan s'albiren veles enemigues. Per això ningú pot saber que dues galiotes han fondejat a la costa i que un grapat d'homes s'adreça cap al llogaret remuntant el llit de l'estuari, aprofitant que la marea baixa el deixa transitable. Homes de pell d'oliva amb arracades a les orelles i armats amb alfanges i pistoles, homes que avancen sigil·losos, com predadors guaitant una presa, comandats per un tipus alt i fornit a qui diuen Karim el Ferotge.

–Recordeu que la vull viva! –repeteix Karim als homes.

Quan els habitants del llogaret adverteixen de la presència dels invasors, tarden a reaccionar. La ignorància, més que la sorpresa, els paralitza; no saben qui són els forasters ni què volen, i mentre ho esbrinen malgasten un temps preciós que podrien haver invertit en la seua salvació.

–Pirates! –crida per fi un vell pescador en identificar la procedència de les robes, de les cares fosques, de la curvatura de les espases que porten.

Llavors es viuen moments de pànic que empitjoren la situació. Els xiquets, espentats pels pares, abandonen espaordits el port i es tanquen dins les cases, ignorant que aquelles portes clivellades no podran protegir-los de cap manera de la ferocitat d'uns homes capaços d'assaltar castells o abordar naus. Rosalin, la xica albina, així ho ha fet; s'ha tancat dins la cabana protegint la seua germana menuda, que no li solta la mà. Els adults han corregut a buscar armes amb què defensar-se: ganivets, arpons, forques, corbelles, qualsevol cosa amb tall val per a enfrontar-se a les bèsties sarraïnes que carreguen contra ells brandint simitarres i disparant trabucs carregats de boles de ferro.

No podem dir que presenciem una batalla, sinó un carnatge. Els pirates en són més, són més forts i també més destres. Voldríem estalviar els detalls més truculents, però llavors el relat no seria versemblant, de manera que us mostrarem el cos partit com una maduixa per la contundència d'un cop d'alfange;

les cames robustes que es col·lapsen després de la detonació d'una pistola; els membres esquinçats, les ferides obertes de les quals brolla la sang impetuosa; el cap que esclafeix com una closca de nou sota l'impacte d'una maça de ferro sostinguda per un braç tatuat; la cara desencaixada pel dolor o qui sap si per la por d'anticipar una mort esgarrifosa; els crits cavernosos que emergeixen entre sanglots d'una gola tallada per la faca que sosté una mà peluda; l'aigua de riu, en fi, que es tinta a poc a poc de vermell i que arrossega la sang dels homes i dones que han gosat plantar cara als pirates.

Abans que la marea pugui, una fila de presoners formada per infants que no passen dels catorze anys camina pel llit de l'estuari. Rosalin l'encapçala. Van units amb cadenes pel coll; ploren, gemeguen, però ningú els fa cas. Dues galiotes fondejades a cent braçades de la costa els anticipen el destí. Darrere no deixen res. Al port del llogaret de Trevarney ha quedat un arxipèlag de cadàvers sagnants que les gavines picotegen amb sorollosa golafreria.

Les galiotes tallen l'oceà impulsades no sols pel mestral, sinó també pels braços dels galiots cristians que, quan el vent amaina, llauren la mar amb els remes al ritme del tambor del còmit. El bon oratge, i un horitzó lliure de veles enemigues, han posat content Karim, que governa el timó de la galiota capitana sense dissimular la seua satisfacció. A més de l'albina, han capturat un sucós

botí d'esclaus que li permetrà fer rendible l'arriscat viatge a Anglaterra.

Karim ha tancat l'albina a la seua cabina, l'única que hi ha a la nau. Vol protegir-la de les penalitats del viatge. Els altres infants, en canvi, viatgen encadenats en la sentina de l'altra galiota, la que capitaneja el seu lloctinent Ali Dahou, i poc li importa què els ocorrega als pobres desgraciats. La sentina és un habitatge fosc i pudent on s'emmagatzemen els tonells d'aigua dolça i els queviures. Està situada sota els bancs dels galiots i, com que els galiots no s'hi mouen mai, a la sentina cauen els orins i excrements dels remers i la converteixen en un habitatge inhumà. No és estrany, doncs, que alguna criatura no pugui suportar-ho i muira en la travessia. Per això ha decidit apartar l'albina de la resta de captius; amb ella no pot córrer cap risc.

Des que li arribà la notícia que el jove sultà d'Istanbul, Murat III, buscava una verge albina per a l'harrem perquè un metge persa li havia dit que una gota de sang d'una donzella blanca té propietats afrodisíiques, Karim havia posat en marxa una complexa operació diplomàtica destinada a guanyar-se el favor del sultà. La clau de l'operació és el regal de l'albina. Amb ella, Karim espera obtindre l'amistat del sultà i qui sap si algun càrrec en l'armada turca, emulant així l'admirat Barba-roja. El pla es va encetar fa un any; Karim va enviar espies arreu d'Europa per tal de localitzar una albina que complira els següents requisits: donzella, ben pareguda, i habitant d'un lloc costaner, on ell poguera raptar-la. A Anglaterra envià el jove Hassan, un

lladre de Brighton, que va arribar a Barbaria no sols fugint de la força sinó també amb la intenció de fer fortuna en la pirateria. Va ser Hassan qui trobà aquesta perla blanca, aquest tresor del qual acaba d'apoderar-se i que li permetrà introduir-se en la cort del sultà.

21 de juny de 1576

La cabina de Karim està sota la tarima del castell de popa; és un habitacle menut i auster. Al mig hi ha una tauleta amb uns portolans desplecats i del sostre penja una hamaca i una llanterna que dansa al ritme de la mar. Rosalin roman arraulida contra la fusta del vaixell, nodrint-se de la vana esperança de filtrar-se entre les parets de l'habitacle, com ho fan les gotes d'aigua salada que li mullen l'esquena, i dissoldre's en la immensitat de l'oceà. Va lligada amb cordes pels canells i una argolla de ferro li anella el turmell; de l'argolla parteix una cadena que la uneix com un cordó umbilical al vaixell.

Rosalin està tan atemorida que no gosa tancar els ulls ni tan sols ara, que és de nit; només dormirà quan l'esgotament la vença. La seua ment és una barreja de records desagradables que no pot silenciar. Hi ha una imatge que se li presenta una vegada i una altra amb la persistència rítmica del tambor que marca la voga dels galiots: son pare i sa mare morts a la porta de casa. Malgrat la tossudesia amb què apareix aquest record, i malgrat la força de les sensacions que hi viu, Rosalin mira de protegir-se dins d'un núvol d'irrealitat

i a cada instant es repeteix que viu un malson del qual despertarà prompte. Però han passat tres dies i no desperta. Tard o d'hora haurà d'acceptar la brutalitat dels fets.

El pirata que l'atén, el mateix que li porta el menjar i li buida el poal que utilitza per desaiguar, parla perfectament la seua llengua. Encara que es diga Hassan, sens dubte és anglés. A través d'ell s'ha assabentat que l'ha capturada el corsari berber Karim. També li ha dit que té sort perquè Karim té intenció de convertir-la en una princesa. Rosalin pensa que Hassan li pren el pèl: a una princesa no se l'obliga a viatjar lligada de mans i cames, ni se li dóna menjar en una escudella de gos.

De sobte s'obri la porta i entra Karim. Durant el dia ho fa sovint, bé per agafar un instrument de navegació, bé per a consultar les cartes que té damunt la taula; però ara és tard i potser ve a dormir. Karim, com ja hem dit, és un home ben plantat; porta els cabells llargs i una barbata que no aconsegueix tapar la cicatriu que li parteix la galta. La seua figura impressiona quasi tant com la seua mirada de carbó que no deixa escapar ni un raig d'humanitat. Karim porta en la mà un pastís de farina untat en mel; s'acosta a Rosalin i li l'ofereix amb una cortesia impròpia de la situació. Ella dubta a agafar-lo, però finalment el pren i se'l menja d'un mos. El pirata la contempla ple de goig. Després s'acomoda en l'hamaca i tanca els ulls; la nau el gronxa amb el seu caboteig i prompte cau adormit. Rosalin escolta la seua respiració profunda. També ella acabarà adormint-se.

23 de juny de 1576

El temporal de llevant els sorprén de matinada a l'eixida de l'estret de Gibraltar, després de doblar Portugal sense cap incident. Un vent huracanat i ones de dos metres obliguen els fràgils vaixells a plegar veles. Les naus miren d'avançar amb el sol impuls dels galiots, però la virulència de la mar fa inútil l'esforç d'aquests homes fatigats i, per més que es repartisquen ordres i fuetades, l'investida de la tempesta allunya les embarcacions del seu rumb. Malgrat l'esforç dels timoners, les dues galiotes se separen i Karim perd de vista la nau d'Ali Dahou. L'embarcació queda a mercé d'una mar grossa que juga amb ella com un xiquet avorrit jugaria amb una corfa de nou en un bassal. Llengües d'aigua salada agranen la coberta i s'emporten tot allò que està solt. Els galiots aguanten les trompades de la mar sense moure's dels bancs, presos com estan per cadenes que els subjecten pel coll; els pirates es lliguen amb cordes als pals, a les fustes, a les bigues, allà on poden, per evitar que l'embat de les ones els arrossegue a l'aigua. Karim s'ha amarrat a la barra del timó després d'entrar a la cabina i alliberar l'albina dels lligams: si naufraguen, que tinga almenys l'oportunitat de nadar. Rosalin està aterrida. Els colps de mar la sacsegen dins de la cabina com si fóra un dau dins d'un got. Els cruixits de la fusta l'han convençuda que la nau es partirà en dos i que acabarà nodrint els peixos. Resignada, la jove resa les oracions que sa mare li va ensenyar.

A la nit, el vent minva i la mar s'encalma. El crepuscle s'obri pas per darrere d'uns núvols negres

que volen cap al nord. El cel escampa. Els homes ja saben que aquesta tempesta no serà la seua fi; és el moment de fer balanç. Han mort sis galiots, abatuts per l'esgotament. Els pirates tiren els cadàvers per la borda. També es troba a faltar un membre de la tripulació. Tampoc el seu record mereix més que unes brofegades de frustració per part dels companys.

Però el pitjor no són les baixes. La nau presenta danys que exigeixen ser reparats. A més de patir alguna via d'aigua, hi ha remes destrossats i el pal de trinquet s'ha partit. No poden navegar en aquestes condicions. Quan cau la nit, Karim fixa la seua posició amb l'astrolabi i els portolans. Estan més al nord del que hauria desitjat, a tres llegües de Calp i Dénia, ciutats que sovinteja en les seues expedicions de captura i on no serà mai ben rebut. Hauria de fugir d'aquestes aigües, però en l'estat en el qual es troba l'embarcació seria un disbarat tractar d'arribar a Alger. La situació és delicada, però no desesperada. Aquesta costa està plena de petites cales que coneix bé, amagatalls a recer de torres de guaita on pot fondejar, carregar aigua dolça i reparar la galiota. Sense dilació, posa a remar els galiots disponibles; els seients buits en el banc de rem els ocupen els mateixos pirates, conscients que els va la vida en l'envit. Han d'arribar-hi protegits per la foscor, altrament els vigies del litoral alertaran de la seua presència i podrien ser capturats.

La primera claror del dia els sorprén entrant a la cala.